

thi Kongen af Danmark underhandler med en fremmed Magt, ikke paa Kongerigets og ikke paa Slesvigs Begne, kun i enkelte Tilfælde paa Holsteens Begne, nemlig med det tydske Forbund, men han underhandler paa Monarchiets Begne, og det er det, der gives Kongen Bemyndigelse til. Efterat han har faaet denne Bemyndigelse, kan han benytte den til at underhandle for den Deel af Landets Omraade, som denne Lov indrømmer ham; men han underhandler, som sagt, ingenlunde paa Kongeriget Danmarks, men paa Monarchiets Begne, omfattende Kongeriget Danmark, som i dette Tilfælde har Betydning for denne Gjenstand. Alt som man fjerner sig længere fra Grændsen, faaer denne Lov mindre praktisk Betydning; den kunde godt omfatte Sjælland, Amager og Smaaøerne og vilde faae stor Betydning, og den kunde fra Sverrigs Side omfatte Skaane alene og dog have en ikke ringe Betydning (Afbyrdelse). Tillad, mine Herrer! de ville seile, om de mene, at det ikke er saa; thi der er i denne Henseende ingen bredere Grændse mellem Slesvig og Kongeriget, end der er mellem Sjælland og de øvrige Der (S. Hage: Vi have fælles Love!). Jeg taler kun om Fuldbyrdselen af denne Lov; den kan benyttes for Sjælland alene ligesaa godt som for Monarchiet, alene for Kongeriget, for Kongeriget og for Slesvig, og for Slesvig alene ligesaa godt som her, og den kan benyttes for hele Monarchiet, saafremt Kongen anseer sig for bemyndiget til at forhandle derom, og der ikke er Noget til Hinder for Lovens Fuldbyrdselse. Den ligger ikke for som nogen politisk Sag, den ligger aldeles ikke for som en Begyndelse til noget Skandinavian; dermed har den ikke det Allermindste at bestille. Vi kunne ikke her og hør fornuftigvis heller ikke her prøve paa at lave Skandinaver, og vi hør ikke engang give Anthydning af, at det er denne Forsamlings Hensigt at have nogen Tanke derom ved det, den foretager sig. Vi kunne, Enhver for sig, have denne Tanke; vi kunne udenfor gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt, for at sætte den igjennem; vi kunne give vor Tilstemning til denne Lov, om vi troe, at den fremmer det; men vi kunne ikke tage Beslutning om denne Lov i den Henseende, at den

skal give nogen Spore i den nævnte Retning. Derved ville vi forværre Sagen; det vilde være det Ukløgeste, vi kunde gjøre, og det Eneste, som kunde bringe til at forkaste en Lov af denne Bestaffenhed, om vi kom til den Overbeviisning, at den havde anden Betydning end at fremme et simpelt og godt Nabostab. Jeg er overbevist om, at Regjeringen selv i denne Lov ikke seer Andet. Det har jeg ogsaa faaet ud af den ærede Ministers Udtalelse; han maa det være magtpaaliggende at holde denne Lov paa det simple Omraade som et Middel til gjensidigen at forhindre Folk fra at udbrage sig Lovens Bud ved at flytte et kort Stykke over Grændsen. Eftersom Befordringsvæsenet bliver mere og mere beqvemt, Paa mindre og mindre brugt og Tilshyret med de enkelte Reisende mindre og mindre, bliver det vigtigt, at Foranstaltninger af den Art komme til at omfatte en stor Deel af Landene. Saaledes betragter jeg Sagen, og det skulde være mig kjær, om de ærede Medlemmer her i Thinget vilde forstaae og opfatte, at vi stemme bedst for denne Lov ved at udelade enhver anden Betragtning end den, som ligger i Sagen selv, at vi bemyndige vor Konge til at underhandle med en fremmed Magt, paa hvilken Deel af Landets Begne han vil — jeg antager ikke, at Kongen benytter Loven, førend han kan underhandle med et saadant Omraade, som han anseer nyttigt for Sagen. Dersom man anseer det nyttigt for den at give Loven en mindre Anvendelse indenfor Kongerigets Grændser, saa er det nok, og anseer man det for vigtigt at give den et større Omfang, er det heller ikke skadeligt; men vi maae alene betragte den som et Exempel paa godt Nabostab i den Retning, og derfor være fattede paa, naar der andetsteds fra fremkommer en lignende Ytring af godt Nabostab, da at gaae ind derpaa.

Feddersen: Der er en særegen Betragtning, som møder En ved Overveieselen af det nærværende Lovforslag. Her handles om en Samvirken af den lovgivende Magt og en tractatmæssig Overeenskomst. Vi maae ikke her tabe af Sigte, at vi have en Sag under vore Hænder, som vi ikke kunne foretage Forandring i efter eet Aars eller maastee to Aars Forløb.